

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Apropowizacji**

w przedmiocie zakresu działania Urzędu walki z lichwą i spekulacją.

Na podstawie dekretu Naczelnika Państwa z dnia 11 stycznia 1919 r. art. 2 lit. d (Dz. P. P. P. № 7 1919 r. poz. 109) zarządza się co następuje:

Art. 1. Do zakresu działania Urzędu walki z lichwą i spekulacją należy:

- a) karanie wykroczeń przeciw rozporządzeniom Ministerstwa Apropowizacji, mającym na celu zapobieżenie lichwie i spekulacji artykułami pierwszej potrzeby;
- b) wykrywanie i dochodzenie wszelkich przejawów lichwy i spekulacji;
- c) karanie tychże według dekretu Naczelnika Państwa z dnia 11 stycznia 19 r. o ile one w myśl dekretu Naczelnika Państwa z dn. 5 grudnia 1918 r. (Dz. P. P. P. № 19 1918 r. poz. 50, względnie ces. rozp. z 24/3 917 № 131 Dpp. w Małopolsce), nie należą do kompetencji władz sądowych;

- d) w wypadkach gdzie zachodzi kompetencja władz prokuratorskich przedkładanie tymże akt zakończonych dochodzeń;
- e) wykonywanie własnych prawomocnych decyzji, a na żądanie sądów także przeprowadzanie orzeczonych przez sąd konfiskat.

Art. 2. Wszystkie rozstrzygnięcia w myśl art. 1 lit. a i c zapadają w formie decyzji administracyjnych i mogą być w nieprzekraczalnym terminie dni trzech zaskarżone do wydziału odwoławczego przy Urzędzie Głównym w Warszawie. Wskutek tego znosi się istniejące obecnie przy Urzędach walki z lichwą i spekulacją kolegja sądowe, a na prowincji sądy ławnicze.

Art. 3. Każde doniesienie wpływające do Urzędu czy to w formie doniesienia prywatnego, czy też w formie protokołu oddziału wywiadowczego winno być przydzielone do zbadania referentowi, — na prowincji przez naczelnika Urzędu, a w Warszawie przez naczelnika wydziału administracyjno-karnego.

Art. 4. Referent może skierować doniesienie najpierw do oddziału wywiadowczego z poleceniem złożenia sobie raportu albo też zaraz zarządzić własne dochodzenia przez przesłuchanie świadków, znawców i obwinionego, oraz zbadanie dowodów rzeczowych.

Art. 5. W wypadkach lżejszych przekroczeń stwierdzonych protokołami wywiadowców, lub przyznaniem się obwinionego, odpada potrzeba dochodzeń.

Art. 6. W tych wypadkach, jako też w innych po ukończeniu dochodzeń, wypracowuje referent projekt decyzji i przedkłada go do aprobaty na prowincji naczelnikowi Urzędu, a w Warszawie kierownikowi grupy wydziału administracyjno-karnego, któremu jest podporządkowany.

Art. 7. Aprobant nie jest w żadnym kierunku skrepowany przedstawionym mu projektem i może albo zarządzić dalsze dochodzenie, albo wprost polecić opracowanie innej decyzji. Szef Urzędu Głównego może poszczególnych referentów zwolnić od obowiązku aprobaty lub zastrzec sobie aprobatę w poważniejszych wypadkach.

Art. 8. W toku dochodzeń muszą być obwinionemu zagwarantowane wszelkie prawa obrony—w szczególności musi być przed wydaniem decyzji przedstawiony cały obciążający go materiał dowodowy. Wolno też obwinionemu przybrać sobie w tem stadjum adwokata, który ma prawo przejścia akt już ukończonych dochodzeń i postawienia najdalej do dni 5 wniosków, przysługujących obronie.

Wszelkie wnioski widocznie zdążające do zawikłania i przewleczenia sprawy zostaną odrzucone.

Art. 9. Decyzje mają być doręczone do własnych rąk obwinionego lub jego obrońcy, w razie gdyby się obwiniony przed doręczeniem ukrywał, wystarczy piśmienne zawiadomienie domowników lub stróża domu, że decyzja złożona zostaje w kancelarii Urzędu. Potwierdzenie odebrania tego zawiadomienia będzie równoznaczne z doręczeniem decyzji obwinionemu.

Art. 10. Skarga przeciw decyzji ma być złożona w tym Urzędzie, w którym decyzja zapadła i przez ten Urząd bezzwłocznie z dowodem doręczenia decyzji przedłożona wydziałowi odwoławczemu.

Art. 11. W razie niedotrzymania terminu skarga będzie przez Urząd I-ej instancji odrzucona i zwrócona zaskarżającemu.

Art. 12. W wydziale odwoławczym mogą zasiadać tylko prawnicy. Wydział ten rozpoznaje sprawy w składzie dwóch członków, a decyzje jego podlegają zatwierdzeniu szefa Urzędu Głównego lub jego zastępcy według norm, przewidzianych w art. 6 i 7 dla I instancji.

Art. 13. Wydział odwoławczy ogranicza się w zasadzie do zbadania akt i skargi. W razie potrzeby może zażądać od I instancji wyjaśnień albo przeprowadzenia dalszych, szczegółowo wskazanych środków dowodowych. W wyjątkowych, ze względu na doniosłość interesów ogólnych, ważnych wypadkach, może sam te dalsze dowody przeprowadzić bezpośrednio. W tym ostatnim wypadku należy zawczasu zawiadomić oskarżonego lub jego obrońcę, iż wolno im przy przeprowadzeniu tych dowodów osobiście interwenjować.

Art. 14. Decyzje II instancji załatwiają sprawę ostatecznie. Dalsze skargi czy to do szefa Urzędu Głównego, czy to do Ministra Aprowizacji będą zwracane bez skutku.

Art. 15. Decyzje umarzające sprawy I instancji będą kontrolowane przez szefa Urzędu Głównego i mogą być przezeń aż do przedawnienia uchylone.

Art. 16. Decyzje I instancji, orzekające areszt bezwzględny, mogą być bezzwłocznie i bez względu na wniesioną przeciw nim skargę wykonane. Wskazaniem jest to wtedy, gdy zachodzi obawa ucieczki, lub podjęcia przez skazanego zabiegów o wprowadzenie sprawy w toku postępowania odwoławczego na fałszywe tory.

Art. 17. Rozporządzenie to wchodzi w życie w Warszawie z dniem 1 maja, na prowincji z dniem 10 maja 1920 r.

Art. 18. Przeprowadzenie go w szczegółach porucza się szefowi Urzędu walki z lichwą i spekulacją.

Warszawa, dn. 23 kwietnia 1920 r.

Minister Aprowizacji:

St. Śliwiński
